

TIJD-SCHRIFT

HISTORISCHE VERENIGING VLAARDINGEN

150
TIJD-SCHRIFT van de

HISTORISCHE VERENIGING VLAARDINGEN

Nummer 23, januari 1980.

Secretariaat: Het Reedershuys, Westhavenkade 45, 3131 AE Vlaardingen,
Telefoon 010 - 34 72 40.

Postgiro : 75 09 78 ten name van de penningmeester.

INHOUD

pagina 2

G.Dorsman

Korte Schets van een Reisje naar Amsterdam (in 1845).

pagina 8

E.van Witsenburg

Twintig jaar Rusthuis, 1938 - 1958; ervaringen in het Diaconiehuis
aan de Emmastraat te Vlaardingen.

o

pagina 15

Konvokatie Algemene Ledenvergadering 1980.

Notulen van de Algemene Ledenvergadering 1979.

pagina 16

Jaarverslag van het secretariaat.

pagina 19

Financieel verslag.

pagina 20

Wijziging in het programma.

Overig verenigingsnieuws.

o

TER INLEIDING

Nevenstaand reisverhaal werd ingezonden door de heer Drs W.J.J.Noordijk te Zaandam, die het originele handschrift van zijn overgrootvader Gerrit Dorsman in zijn bezit heeft.

Uit de genealogie van het Geslacht Dorsman door M.C.Sigal ontlenen wij de volgende gegevens over de reisgenoten:

Gerrit Dorsman, tabakverkoper van beroep, werd geboren te Vlaardingen als zoon van Abraham Dorsman en Johanna Hoogwinkel op 10 februari 1824. Zijn reis beleefde hij dus op 21 jarige leeftijd en was daarbij in het gezelschap van zijn verloofde Maria Blok met wie hij op 5 april 1848 in Vlaardinger-Ambacht trouwde. Maria was op 4 juni 1821 te Vlaardinger-Ambacht geboren.

Haar broer Arij was de andere heer in het gezelschap. Hij was timmerman en werd op 20 december 1813 te Vlaardinger-Ambacht geboren. Hij trouwde op 19 juni 1851 te Vlaardingen met Johanna Dorsman, een jongere zuster van Gerrit.

Adriana Blok tenslotte was een zuster van Arij en Maria. Ook zij werd te Vlaardinger-Ambacht geboren en wel op 10 juni 1819. Zij was op 3 juni 1841 te Vlaardinger-Ambacht getrouwd met de koperslager en later ook raadslid Jan Dorsman, een oudere broer van Gerrit.

De in het stuk genoemde E.Blok is Ego Blok, getrouwd met Adriana Tom, en hij is de vader van alle Blokjes in het gezelschap. Hij woonde met zijn gezin aan de Trekkade nummer 32, later gewijzigd in nummer 46.

KORTE SCHETS VAN EEN REISJE NAAR AMSTERDAM,
door den Heer A.Blok en Mejufvrouw Aa.Blok, G.Dorsman en
Mejufvrouw M.Blok in July 1845.

o

Sedert eenigen tijd bestond onder ons het voornemen om met de dames, die nog nimmer gestoomd hadden, een togtje per spoorweg te ondernemen. Het plan was daartoe ontworpen: wij zouden stoomen naar Amsterdam en de dag naderde waarop die reis zou aanvangen. De morgen van Maandag den 28e Julij bragt het huis van den heer E.Blok geheel in rep en roer. De dames zouden eerst naar Scheveningen vertrekken om de daarop volgende dag door de heeren te worden afgehaald. Zij vertrokken per schuit van zeven uur van de trekkade, onder het geleide van den ouden heer naar 's-Hage, welke hen van daar in een rijtuig deed overbrengen naar Scheveningen, waar de dames zich bijzonder vermaakten.

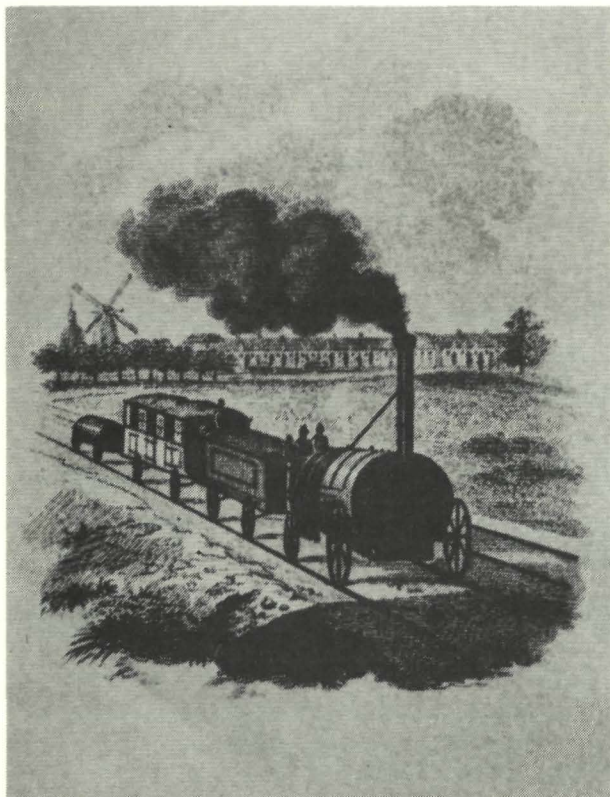
29 Julij. Den vorigen avond was schrijver dezès reeds aan de trekkade gearriveerd; des avonds te $\frac{1}{2}$ tien lag alles reeds in de zachte armen van Morpheus; hier en daar hoorde men nog het gebrom van: half twee op, half twee op, doch weldra werd dit geluid hoe langer hoe minder en de slaap had allen overmeesterd. Kwart voor twee hoorde men een allerverschrikkelijk geluid, 't welk veroorzaakt werd door de jufvrouwen, den heer A.Blok en mijn perscontje, welke allen schrikten van de wekker der klok en op het commando tegelijk uit hunne legersteden sprongen en het huis van dat springen deden daveren.

't Was haast u en rept u; schielijk ons aangekleed, gewassen, gegeten en gedronken, afscheid genomen was het werk van een oogenblik en met de parapluie in de hand de trekkade op. Wij stapten als lieden die benaauwd waren de trekschuit vertrokken te vinden en kwamen te half vijf uur, met nugtere gezigten en smerige laarzen te Delft aan, waar wij ons als heren van aanzien per rijtuig naar 's-Hage lieten transporteeren. Daar werd het ontbijt genuttigd. Onderwijl snelde

de tijd voort en de dames verschenen nog niet, zodat wij reeds in de grootste ongerustheid verkeerden van zonder dames onze reis te moeten voortzetten. Na lang gewacht te hebben zagen wij ze, loopende als kiviets in de verte aankomen. Wij verwelkomden hen en stapten dadelijk naar het station, waar wij gelukkig tijdig genoeg aankwamen om kaartjes te nemen en stapten in een char-à-bancs en dadelijk ging het voorwaarts. 't Stoomen ging naar genoegen der dames, men vliegt alles in een oogenblik voorbij.

't Gaat anders voorzigtig genoeg, slechts dit beviel ons niet dat men elkander slecht kan verstaan als men praten wil.

Te half negen uur arriveerden wij te Haarlem en wandelden, voorzien van eenen gids de schoone bolwerken der stad rond, om vervolgens door de stad, waar wij nog het standbeeld van Laurens Koster zagen, naar den Hout.

Daar is het schoon, vooral wanneer men eenige schreden verwijderd van het paleis van Z.M.den Koning staat. Heerlijker en prachtiger gebouw en uitzigt zagen wij nimmer, maar ook van binnen was dit paleis schoon. Heerlijke en voortreffelijke schilderijen vindt men daar in overvloed, zoodat wij daar met genoeg twee uur vertoefd hebben.

Van daar gingen wij naar de groote Kerk om aldaar het schoonste, kunstvolste en beroemdste orgel uit Europa te zien en te hooren spelen. Allerprachtigst was kerk en orgel en onder deszelfs muzikgeluid betraden wij deszelfs tempelwanden. Hier zag men het prachtige koor, daar de heerlijke graftomben van de ingenieurs Bruinings en Conrad, de ontwerpers en oprichters van de groote zeesluis te Katwijk, verder graftomben van particulieren, de schepen van Piet Hein en ook nog een kogel in den muur welke de Spanjaarden door één der ramen op den predikant afgeschoten hebben zonder den predikant te treffen en hier goed voldaan zijne kwamen wij in de herberg waar wij afgestapt waren aan, gebruikten daar wat tot versterking, stapten vandaar in de spoorwagen, kwamen te half drie uur te Amsterdam aan en lieten ons van het station per vigilante naar den Dam overbrengen.

Wij waren nu te Amsterdam, maar door loopen en stoomen, door drinken en rijden was onze maag gansch van stuk, zoodat wij dadelijk in de verplichting waren om bij Peters in De Jonge Graaf op de Kalverstraat te gaan teneinde met onze maag in vriendschap te blijven leven. Hier was het me je een leventje, er zaten zeker 60 mensen op eene zaal te eten als wolven. De een at worstjes, de andere gierst met pruimen, een derde stokvisch met aardappelen, de vierde was een dokter volgens het zeggen (men zou er ook op gezworen hebben), enfin, het wemelde daar van lekkerbekken en wij? Wij ordonneerden de kaart en bestelden voor ons allen 25 à 30 porties, die voor ons (als een corps soldaten in de gelederen) werden neergezet en spoedig naar onze hongerige magen vertrokken.

Van hier gingen wij de nieuwe Beurs bezichtigen, een prachtig gebouw. Daarna bezochten wij het logement De Keizerskroon in de Kalverstraat waar wij naar ons genoeg kamers bestelden. De lucht die den geheelen dag met wolken was

bezet geweest, ontdeed zich nu van een milde doch natte regen, die ons en onze dames de eijerdans op de Kalverstraat deed aannemen en spoedig de dames noodzaakten om ter wille van hun Mevrouwschap kousen en schoenen te koopen, daar hunne kousen in plaats van wit, als bruin met vlammetjes beschilderd er uitzagen. In die tusschentijd dat die noodzakelijke voorwerpen gekocht werden leschten wij onzen dorst in een bierhuis, aan een lekkere kruik bier.

Schoone winkles treft men in de Kalverstraat aan, vooral in manufacturen, waar de dames met genoeg de mutsjes, kantjes en gebloemd bekeken. Terwijl de dames in de Kleine Bazar hare oogen over verschillende goederen lieten gaan togen wij naar den Dam, namen daar eene vigilante, waarmede wij de dames gingen afhalen en lieten ons op ons gemak gezeten de stad doorrijden, het park voorbij, langs al de dokken waarin verscheidene groote schepen lagen en zoo vervolgens naar de Nieuwe Stadsherberg aan het IJ.

Hier hadden wij een allerschoonst gezigt over het IJ, verscheidene dorpen zagen wij aan den overkant, twee stoombooten die nog passagiers overbragten en vervolgens, na daar onder een lekkere flesch gezeten te hebben, kwam onze vigilante ons om half tien afhalen, welke ons de stad door en voorbij al de winkels met gaz verlicht, hetwelk een allerschoonst gezigt opleverde, naar ons logement terugbragt, soupeerden daar zeer lekker, wenschten elkander een goede nacht en snorkten weldra alsof wij thuis waren.

30 Julij. Des morgens met de wekker van achten werd er een van het gezelschap wakker, welke dra den bed uitsprong en over de kamer liep te blazen als een kat en indien hij had gekend gaarne een verfrisschend bad had genomen, daar hij door de hitte van het ledikant en den wijn van den vorigen avond zoo gezweet had dat circa aan elk hoofdhaartje een druppel zweet hing, door welke manoeuvres allen in hunne zoete slaap gestoord werden. Gewassen, aangekleed, ontbeten en meer complimenten was het werk van een oogenblik en toen met een schone zomerlucht begunstigd naar de Zoölogische Tuin. Veel wordt daarvan gesproken, veel hadden wij er van gehoord, doch het overtrof allen nog ver onze gedachten. Voor 50 cents de persoon verkregen wij vrij entree en wandelden met genoeg het schoone lusthof door. Hier zagen wij alle soorten van dieren als alle soorten van eenden, ganzen, zwanen, kippen, duiven, patrijzen, faisanten, paauwen, ooijsaars, gieren, valken, adelaars, een pelikaan en een struisvogel, alle soorten van honden, zwijnen, herten, rendieren, klipgeiten, schapen, buffels, zebra's, wild rundvee en vervolgens, welke allen in hun natuurlijke staat leven en daar het schoon weer was allen hunnen hokken verlaten hadden.

Vervolgens betraden wij het kabinet van levende vogels, slangen en opgezette dieren, welke daar zoo in overvloed zijn dat wij anderhalf uur daarin doorbrachten en nog alles met overhaasting moesten bezien en bewonderen. Onder anderen zagen wij daar vogeltjes opgezet ter grootte van één en een halve duim, die op hunne nestjes met eijeren gezeten schenen levendig te zijn, opgezette vogels, visschen, honden, wilde dieren en ook een groote verzameling van schelpen en eijeren. Van daar voeren wij met een pontje naar de andere zijde. Hier weder dieren in de open lucht; vervolgens een zaal met levende wilde dieren als een groote olifant, een leeuw, tijgers, panthers, luipaard, beeren, miereneters, wolven, duivels, dassen, vossen, otters, apen, en na twee en een half uur overal te hebben rondgekeken en kunnende zeggen alles nog niet goed bewonderd te hebben, verlieten wij die schoone verzameling waar men de natuur door kunst beschouwt en waar de natuur zoo heerlijk en schoon doorblinkt.

In een koffijhuis ons morgenslokje genuttigd hebbende wandelden wij door zwermen joden heen naar den Dam en vervolgens naar het paleis, dienden ons aan en beklommen vergezeld van een der bedienden, de toren.

Hier kan men eerst goed de stad en omstreken overzien, 't was een schoon vergezigt; hier kan men ook de wonderbare snelheid berekenen van de spoorwagen daar Haarlem van waar wij in vijftientig minuten te Amsterdam waren, een goed eind verwijderd lag. Leiden zagen wij slechts flauw; vandaar daalden wij weder af

De Dam te Amsterdam omstreeks 1850, gezien vanaf de Paleistoren.

Het gebouw met de pilaren, links, is de nieuwe- of tweede Beurs, in 1845 gebouwd door Jan David Zocher en in 1903 afgebroken.

en bezigtegden nu de zalen en kamers van het paleis welke allen zeer prachtig gemeubileerd waren. Onder anderen bezigdigden wij de danszaal: een wonder van bouwkunst daar dezelve zonder pilaren ondersteund, honderd voeten hoog, honderd twintig voeten lang en zestig voeten breed is en welke een allerschoonst gezigt moet opleveren als er gedanst wordt, daar dezelve dan volgens het zeggen der bediende met 500 lichten verlicht wordt. Hier vindt men ook schoone schilderijen als de Heldendood van Van Speijk en kleine beeldjes boven de deur geschilderd, die men zeggen zou gebeeldhouwd zijn, enfin, wij zagen daar zooveel schoons dat wij alles niet onthouden konden. Van daar gegaan zijnde wierd het weder tijd voor onze magen, stapten om die reden naar ons logement en aten daar zoo lekker dat wij ons bijna dronken zouden gegeten hebben, deden daarna een dutje op de canapé, betaalden en stapten toen regt door naar het station en bestegen met vrolijke gezigten van het genoeg dat wij gesmaakt hadden, den spoorwagen, na alvorens een kop thee gebruikt te hebben. Zeiden Amsterdam vaarwel en kwamen te kwart over 10 uur te 's-Hage aan, gebruikten daar iets in een koffijhuis en wandelden onder een overheerlijk regenbuitje de weg naar Scheveningen op. Aan

De Scheveningse weg te 's-Gravenhage.

het Noord-Einde gekomen hadden wij het geluk een goede wagen te vinden die ons naar Scheveningen overbragt en kwamen halfslappend bij den heer Pleijsier aan waar wij na onze lotgevallen verhaald te hebben, spoedig naar bed gingen.

31 Julij. De regen die onophoudelijk in groote druppels nederviel verhinderde ons eerst het strand te bezoeken, doch tegen twaalf uur helderde de lucht op en wandelden naar het strand waar het vrij lichtig was, dineerden bij den heer Pleijsier, stapten daarna weder in een rijtuig en kwamen te 's-Hage aan, waar wij eenige oogenblikken vertoefden, om per schuit naar Delft onze 't huisreis te bespoedigen. Wij kwamen nadat de dames met genoeg de grootste winkels bekeken hadden aan de afvaartplaats der schuiten aan, waar wij onzen vriend en medereisgezel Blok terugvonden welke ons kort tevoren te 's-Hage om zaken verlaten had. Doch O wat ramp! De trekschuit was vertrokken en wij, wij stonden daar als lieden welke het noodlot vervolgde. Doch een zoon Israëls had de goedheid in het vooruitzicht van een goed footje ons zijnen dienst te presenteren, welke dan ook met onze pakjes in galop de schuit navlood en het geluk had dezelve bij den spoorweg in te halen waar dezelve op ons, die met geforceerden marsch den jood navolgden, wachtte. Wij traden in de schuit en vlogen als met de spoorweg naar Delft. Onderweg vermaakten wij elkander zooveel wij konden en kwamen te Delft aan.

IN DE TREKSCHUIT.

De dames gingen onder het geleide van een oud man die hunne reisgoederen droeg, naar een zuster van onze medereisgezellin Mejufvrouw Blok, terwijl wij in eene herberg onze vermoeide leden en drooge keel verfrischten. Aldaar bestelden wij een rijtuig en togen toen naar bovengenoemde jufvrouw. Na aldaar alleminzaamst en vriendelijk ontvangen te zijn geworden stapten wij in het door ons bestelde rijtuig, hielden even bij Drabbe de banketbakker op, passeerden de beroemde stad Kethel en kwamen na hotsen en stooten in de Kethelweg te Vlaardingen aan, waar ik mijne familie gezond en mijne ouders niet thuis vond en stapten toen met loome en door het rijden tot loopen onge-

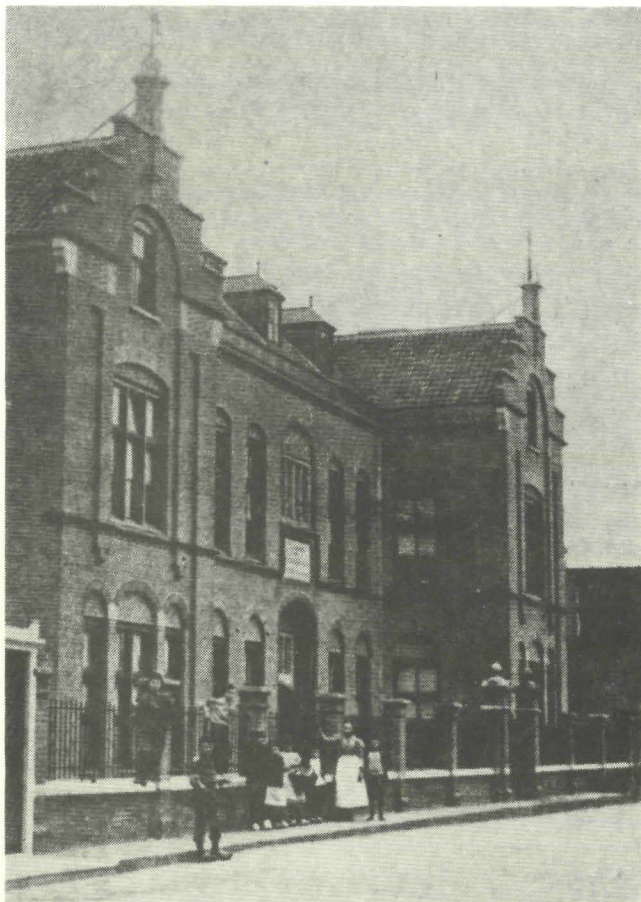
schikte schreden de trekkade op en kwamen zoo bij den heer Blok aan, welke wij benevens zijne familie gezond terugzagen, verhaalden onze lotgevallen, sliepen die nacht perfect en zagen ons den volgenden dag van de hoogte, waarop wij als heeren en Mevrouwen op onze reis gestaan hadden, tot de werkelijkheid teruggebragt en ondervonden dat alles hier op aarde van korten duur is.

Dit reisje, door mij zoo goed ik kon uit mijn geheugen teruggeroepen, zij ons allen nog lang wanneer het in onze gedachten komt eene bron van vreugde en moge hetzelfde eene herinnering nalaten van het genoeg hetwelk wij als vrienden en vriendinnen onder elkander gesmaakt hebben en hale het die vriendschapsband nog naauwer toe.

TER INLEIDING

Het "Diaconie Oude Mannen en Vrouwenhuis" aan de Emmastraat werd in 1898 gesticht. Het moest dienen "tot opnemings- en verzorging van behoeftige oude mannen en vrouwen, lidmaten der Nederduitsche Hervormde Gemeente te Vlaardingen en Vlaardinger-Ambacht" van boven de 60 jaar.

Uit het Reglement van 12 augustus 1898 blijkt dat het bestuur bestond uit zeven regenten die werden benoemd door de kerkeraad. Eén der regenten moest afkomstig zijn uit Vlaardinger-Ambacht, terwijl er twee diakenen bij moesten zijn.

De voorzitter van de regenten moest "het gesticht" drie maal per week bezoeken en klachten aanhoren. Hij was ook bevoegd tot het opleggen van straffen en het toestaan van uitgaan. Van de straffen moest hij een register bijhouden!

Uit de regenten werden enkele speciale commissies gevormd. De commissie van voeding kon huiselijke werkzaamheden van de verpleegden eisen. Wie kon moest buitenshuis arbeid verrichten. Van de beloning daarvoor ging $\frac{3}{4}$ naar het huis. De commissie van toezicht op het godsdienstige moest er zorg voor dragen dat er dagelijks overluid uit de Bijbel werd gelezen en gebeden en gedankt bij de maaltijden. Verder dat er voldoende Bijbels, psalm-, gezang en andere godsdienstige boeken aanwezig waren "die kunnen opleiden tot of versterken in het geloof in Jezus Christus".

Vrouwen kwamen bij het bestuur van het huis nauwelijks te pas. Artikel 33 van het Reglement bepaalt dat de commissies aan de regenten regentessen kunnen voorstellen om hen met voorlichting en hulp gedurende een jaar terzijde te staan, maar "Regenten blijven intusschen verantwoordelijk voor de daden der regentessen"!

De schrijfster van de hiernavolgende herinneringen, Elisabeth van Witsenburg, werd op 18 december 1912 geboren als jongste dochter van de zeeman Kornelis van Witsenburg en van Elisabeth Aalders.

Zij kwam in 1938 voor f 1,75 per dag in dienst bij het Diaconiehuis. Toen na drie maanden de grote schoonmaak voorbij was, werd zij te duur en moest vertrekken. Omdat zij echter graag wilde blijven heeft zij zelf voorgesteld haar daggeld met een kwartje te verlagen. Toen kon zij blijven!

Zij verhuisde in 1966 met de bejaarden mee naar het nieuwe bejaardencentrum "Vaartland" en was daar tot 1972 werkzaam in de linnenkamer. Tevens fungeerde zij daar als bibliothecaresse voor de huisbibliotheek. Dit werk heeft zij na haar pensionering voortgezet, waardoor zij ook nu nog meeleeft met het wel en wee van haar "Huis".

TWINTIG JAAR RUSTHUIS.

In 1938 was er veel werkloosheid in Vlaardingen, evenals overal elders. Ook ik was al drie weken zonder baantje, al bestond dat baantje dan ook maar uit enkele dagen per week uit werken gaan. Iedere week werd het Advertentieblad nagezien en jawel, daar werden weer eens twee werksters gevraagd (zeker met het oog op de aanstaande schoonmaak), alle twee in de Emmastraat. Eén daarvan was in het Diaconiehuis, maar daar wilde ik niet werken, het leek mij daar zo griezelig toe bij al die oude mannen en vrouwen! Dus liep ik het Huis voorbij om enkele huizen verder mijn geluk te beproeven. Maar jammer genoeg was daar net iemand aangenomen. Terugkerend naar huis kwam ik weer langs het Diaconiehuis waar ik eens een beetje schuin door de ramen keek.

Thuis gekomen bleken mijn ouders het er niet mee eens te zijn en stuurden mij direct naar het Diaconiehuis, waar nota bene iemand van het personeel die ik kende een goed woordje voor mij kon doen. Met lome schreden en kloppend hart ging ik er heen. In het Huis werd mij echter verteld dat de directrice niet thuis was en dat er al zeven sollicitanten geweest waren. Opgelucht keerde ik weer naar huis terug met de gedachte dat het toch wel niets zou worden: ik hoefde niet naar het Diaconiehuis.

Maar tot mijn schrik stond op maandagmorgen 21 februari 1938 één van mijn ge-laakte oude mannen op de stoep met een boodschap van de directrice: of ik 's-a-vonds bij haar wilde komen. Dat deed ik toen maar en ik werd aangenomen, voorlopig voor drie dagen per week. Ik kon de volgende morgen gelijk beginnen.

U begrijpt dat ik die morgen voor dag en dauw uit mijn bed was, want slapen was

De schrijfster, staande, 2e van links, met directrice Van Dorp en haar collega's in 1938.

niet bij en om zeven uur zou het spel beginnen. Met mijn klompen onder de arm deed ik mijn eerste gang naar het Diaconiehuis, met de gedachte dat ik die dag wel alles verkeerd zou doen. En dat kwam al gauw uit: met nog een hulp moest ik de gang gaan dweilen en ik ging juist aan die kant beginnen waar je gewoonlijk klaar moet zijn. Maar ja, zo'n groot huis was ik ook niet gewend. Geweldig groot vond ik ook de keuken, maar ook gezellig. Wij aten met nog drie andere meisjes in die keuken en het was allemaal even goed. Vooral de warme maaltijd vond ik heerlijk: soep vooraf en chocoladepudding toe!

Met dat verkeerd doen viel het die verdere dag nogal mee. Ik moest een kamertje schoonmaken welks afmetingen ik wel gewend was en 's-avonds kon ik aan mijn ouders vertellen dat het allemaal erg was meegevallen en het daar best naar mijn zin had, wat ik nu, na twintig jaar, nog kan zeggen.

In het Huis stonden in het midden van de zalen grote zwarte kachels, die, als je er vlakbij zat, gloeiend heet waren, maar het verdere van de zaal koud lieten. Eén van de grootste veranderingen die ik meemaakte was dan ook het aanleggen van de centrale verwarming. Dat gebeurde in 1939, juist een jaar voor de oorlog uitbrak. Het was een rommelige tijd, het hele huis lag overhoop en vuil dat het was met al dat breekwerk! Overdag kon door ons niet veel worden gedaan, maar als de

werklui klaar waren dan gingen wij 's-avonds van boven naar beneden dweilen. Daartussen door werden wij voorzien van koffie met koek.

Waren de vloeren van de zalen vroeger van hout, inmiddels was er overal prachtig zeil gekomen wat zich veel gemakkelijker liet bewerken en ook veel gezelliger was voor de verpleegden. In de vrouwenzaal was het extra gezellig met al die breiende vrouwen, waarvan velen nog de Vlaardingse klederdracht droegen. Ook het maken en in gebruik nemen van de badkamer was een grote verandering. De directrice dacht veel moeite te zullen krijgen om de verpleegden in het bad te krijgen, maar dat viel mee. Toen de "wasdag" was aangebroken zat er al een groepje mannen in de gang te wachten en zij waren aan het redetwisten wie toch wel het eerste in bad mocht!

Het voorjaar van 1940 zette in met prachtig weer, elke dag, en de schoonmaak was dan ook in volle gang en juist op 9 mei waren wij daar helemaal mee klaar. Juist voor Pinksteren alles netjes, wij waren er trots op. In de avond gingen wij nog met onze directrice naar de Pinksterwijdingsdienst in de Grote Kerk en de volgende morgen was het oorlog.

Vreselijke dagen waren het, ook voor ons Huis. Inplaats van dat alles netjes was met de Pinksterdagen stonden alle bedden beneden. Boven blijven slapen vond de directrice te gevaarlijk voor oude mensen.

Na de capitulatie werd het weer rustiger in het Huis en moesten toch ook de bedden weer naar boven, want zo kon het toch ook niet blijven.

Ondanks alle narigheid ontbrak toch ook de humor niet. Toen één van de oude dames van de capitulatie hoorde zei ze: "Hoe is het mogelijk, vroeger vochten ze tachtig jaar en nou geven ze het zo maar over en nou bennen we nog Duis ook!".

Ook de veranderingen en verbeteringen in het Huis, door bestuur en directrice met zorg voorbereid en reeds gedeeltelijk uitgevoerd, zouden nu stilstaan.

De eerste jaren van de oorlog gingen tamelijk rustig voorbij, maar het laatste jaar was moeilijk. De verwarming kon niet meer branden, één grote kachel in een zaal moest het gehele huis verwarmen en daar moest bovendien op gekookt worden, de strijkijzers opgewarmd enzovoort.

Oude stoelen waren plotseling onvindbaar: kapot gehakt voor brandhout.

Dominee Grootjans, de voorzitter van het Huis was altijd vol zorgen en had vele goede connecties met Rozenburg, ook zuster Van Dorp was daar goed bekend en daardoor werden wij nogal eens bedacht met wat extra aardappelen en andere levensmiddelen. Doordat de directrice bij enkele veeboeren aanklopte konden wij iedere week een aantal liters melk gaan halen. Met een oude rammelkar van een fiets ging ik dan de boer op.

Ds G. GROOTJANS.

Ook naar het Westland maakte ik een paar keer in de week een tocht om groenten te krijgen en ook dat wou meestal wel gelukken, al bleef het moeilijk om het in de Emmastraat te krijgen. Er was voortdurend controle, maar er waren gelukkig nog wel goede mensen die je hielpen. Dat waren allereerst de mensen waar je de groenten kocht. Die wezen je wel een tegelpad door het weiland. Het viel echter niet mee met een zwaar

beladen fiets over die smalle bruggetjes te komen. Het gebeurde dan ook wel eens dat de rode kolen in de sloot terecht kwamen, maar die viste je dan maar weer op. Op één tocht waren wij samen van het personeel en hadden alle twee een grote zak tuinbonen op de fiets. Het gelukte ons niet ongezien door de controle te komen en wij werden dan ook aangehouden. De man die ons aanhield vond dat wij er niets aan konden doen, maar dat de directrice ons niet had mogen sturen. Zij zouden wel

eens met haar gaan praten, maar zij zijn nooit geweest. Een volgende keer gingen wij weer met nieuwe moed naar Maasdijk en kwamen terug met een lading bessen. Dit werd een tocht om nooit te vergeten. Er was veel controle en het waren smalle wegen, zodat je bang was dat de bessen al in sap zouden zijn veranderd eer we in de Emmastraat waren. Ondanks alles kwam alles toch goed. Toch was het, vooral voor de directrice, erg moeilijk om zoveel monden te eten te geven, vooral de laatste winter. Er werden nog veel mensen opgenomen, maar die waren meestal zo ondervoed dat zij na een week of twee al gingen sterven. Eén keer is het zelfs gebeurd dat we drie doden tegelijk hadden. Niet alleen het krijgen van voedsel, maar ook andere dingen te krijgen was moeilijk. Bijvoorbeeld zeep was iets wat we in het Huis erg nodig hadden. Gelukkig was daar op 5 mei 1945 de bevrijding en braken er ook voor het Huis weer betere tijden aan.

*Op weg naar Prinses Juliana.
De dames Poot-Penning, Plokker-Sluismer en Booister-Kramer.*

Eén van de vele goede dingen die wij na de bevrijding hebben beleefd was de auto-tocht op 16 juli 1947, met als bijzonder doel een bezoek aan Paleis Soestdijk, waar Prinses Juliana en de drie Prinsesjes ons zouden ontvangen. Toen wij 's-morgens van huis gingen wisten wij daar nog niets van. De verrassing was daardoor des te groter toen wij bij het diner hoorden dat dit zou gebeuren en wij allen met oranje werden getooid.

Het was voor de oudjes een ogenblik om nooit te vergeten toen wij de Paleistuin in reden en het Hoge Gezelschap ons stond op te wachten. Dominee Schouten sprak enkele hartelijke woorden tot de Prinses en één van de vrouwen, in Vlaardingse klederdracht, bood H.K.H. een taart aan die was versierd met marsepein oranje-roosjes en een klaver-vier, dragende de namen van de vier Prinsesjes. Hierna defileerden de 18 auto's met onze mensen heel langzaam voorbij de vorstelijke personen. Wij werden hartelijk door onze Kroonprinses en Haar kinderen toegewuifd tot wij uit het gezicht verdwenen waren. Onder alle tochten die wij ieder jaar maken was dit wel één van de mooiste.

Op 1 december van hetzelfde jaar was het weer feest in het Huis, ditmaal vanwege

ZUSTER M.C. VAN DORP,
DIACONES.

het jubileum van de directrice zuster Van Dorp. 25 jaar had zij haar tijd en krachten gegeven aan het werk der barmhartigheid.

Op 24 oktober 1948 vierden wij het 50 jarig bestaan van het Diaconiehuis, dat nu Rusthuis genoemd wordt.

Geslachten komen, geslachten gaan. Aan deze woorden worden wij in het leven in ons Rusthuis vaak herinnerd. Een bijzondere klank kregen deze woorden in de week van 31 augustus 1950, de dag waarop zuster Van Dorp officiëel haar taak zou neerleggen en haar opvolgster zuster Bütte de leiding over het grote gezin zou overnemen. Zuster Van Dorp heeft 14 jaren de septer gezwaaid en haar taak was niet gemakkelijk, zeker omdat daar de moeilijke oorlogsjaren in vielen.

Ook onder leiding van zuster Bütte werden veranderingen uitgevoerd. Allereerst werden de slaapzalen grondig verandert. Stonden vroeger de bedden naast elkaar, met witte gordijnen er tussen, nu kreeg ieder een eigen box met nachtkastje en een gordijntje. Dat was al een grote verbetering, al blijft het ideaal: voor ieder een eigen kamer. Er zijn steeds nieuwe aanvragen voor opname, maar er wordt steeds een eigen kamer gevraagd. In dít huis kan dat niet, er zou dus een nieuwe behuizing moeten komen.

Doordat het huis overvol was, was er geen kamer vrij waar een zieke rustig ziek kon zijn en dat was wel erg nodig.

Daarom weer een grote verbouwing. Boven de eetzaal was nog een grote ruimte die voor waranda werd gebruikt. Daarin zijn toen drie kamers gebouwd, een belangrijke verbetering. Ons bestuur en onze directie zijn steeds bezig het verblijf van de verpleegden zo aangenaam mogelijk te doen zijn.

Een andere belangrijke dag voor het Rusthuis was de viering van het feit dat Dominee Grootjans 25 jaar in Vlaardingen was. Het werd in ons Huis gevierd met een gezellige maaltijd in de Vrouwenzaal. Dominee Grootjans, met zijn altijd humoristische invallen, was zich niet bewust dat er tussen de gordijnen een bandrecorder stond opgesteld. Het was dan ook een verrassing toen hij later zijn eigen stem hoorde. Wij beleefden er allen veel plezier aan.

Gelukkig behoefden wij nog geen afscheid van Ds Grootjans als voorzitter te nemen. Wij konden ons het Huis niet voorstellen zonder "de vader van het Huis", zoals hij zichzelf noemde. Dikwijls kwam dominee even binnenlopen en had voor ieder een vriendelijk woord.

Op 5 september 1955 was het weer een grote dag. Zuster Bütte zou die dag met het vliegtuig naar Israël vertrekken. Enkelen van het personeel mochten mee haar wegbrengen naar Schiphol. Het afscheid was toch even moeilijk, want je weet toch ook niet of je elkaar weer terug ziet.

Jammer genoeg ging het nog even gezellig koffiedrinken met de zuster op Schiphol niet door: we werden direct van de zuster gescheiden.

Door de goede zorgen van mijnheer Roodenburg, die ons naar Schiphol had gebracht, konden wij gaan koffiedrinken op het terras en zagen verschillende vliegtuigen staan. Welke zou voor de zuster zijn ?, vroegen wij ons af. En daar opeens hoorden wij de stem van de omroepster: "Willen de passagiers voor Palestina zich naar het vliegtuig begeven ?", en daar zagen wij de zuster met naast haar een heer die haar koffer droeg. Het kleine neefje van de zuster die ook bij ons was, riep opeens "Tante Enny, tante Enny!" en ja dat hoorde de zuster en wij konden nog afscheid zwaaien. Toen nog even boven aan de trap van het vliegtuig en na enkele minuten

steeg het vliegtuig op en zagen wij het al verder weggaan. Wij keerden huiswaarts om onze verdere bewoners van het Rusthuis verslag uit te brengen. Gelukkig konden ook onder leiding van zuster Henny en juffrouw Verboon de zaken gewoon doorgaan. Er gebeurden geen schokkende dingen, allen deden goed hun best, opdat de zuster als zij weer terug was tevreden kon zijn.

Precies 5 oktober keerde de zuster terug, gezond en vol verhalen over alles wat zij beleefd had in het land waar onze Heiland woonde en werkte.

Onze vrouwenclubs hebben alle wel van haar lezingen genoten.

Wat zal ik nog meer vertellen over ons Rusthuis ?

Ons Kerstfeest is ieder jaar weer ons mooiste feest, met de kerstboom in de Eetzaal, waar bestuur en verpleegden rondom zitten en de kerstliederen zingen en de goede gaven die er ieder jaar weer zijn voor verpleegden en personeel, in ontvangst te nemen.

Vorig jaar voor het eerst werd het Kerstfeest geleid door Dominee Kolkert, omdat Dominee Grootjans in de loop van 1957 zijn taak had neergelegd.

Op Prinsjesdag 1957 deed de moderne techniek ook in ons Rusthuis zijn intrede: er werd een televisietoestel geplaatst en de verpleegden konden meegenieten van het sprookje van de Gouden Koets. Dat televisietoestel was echter maar gehuurd en ging 's-avonds weer weg. Dominee Kolkert en mijnheer Roodenburg lieten het er niet bij zitten en gingen op pad om gelden bijeen te brengen voor een eigen toestel, wat hun na drie weken al gelukt was.

De maand oktober is voor ons Rusthuis wel een bijzondere maand, want ook nu in oktober vertelde zuster Bütte ons dat er een gezellige middag zou zijn, met een verrassing voor ons Huis. We mochten raden wat dat was en één van ons raadde een televisietoestel en dat was zo.

Die middag waren wij gezellig bij elkaar en doodstil was het toen de zuster het doek wegtrok en wij een prachtig televisietoestel zagen. En nog waren de verrassingen niet ten einde, want ook een Pick Up met platen van Kees Deenik en anderen was in het bezit van het Huis gekomen, waar onze mensen iedere week van kunnen genieten.

Zo zijn er in die twintig jaar vele dingen verandert. Ook de verpleegden wisselden,

vele lege plaatsen zijn er gekomen in de loop der jaren. Anderen namen die plaatsen weer in, de meeste van hen gingen naar hun eeuwig Huis.

Gelukkig wordt ook in ons Huis gewezen op de weg naar het Hemelse Vaderhuis en als we dat uitzicht hebben is het niet erg als we oud zijn en gebrekkig, want dan mogen we weten dat ook voor ons de tijd komt dat we voor eeuwig gelukkig mogen zijn.

Moge God zuster Bütte en haar staf nog vele jaren kracht geven om dit mooie werk voort te zetten, samen met mijnheer van Leeuwen die ook bij ons Huis behoort en de vele geldelijke zaken met zo'n grote trouw behartigt.

Vlaardingen, 22 februari 1958.

E. van Witsenburg.

Deze foto werd gemaakt bij het 60-jarig jubileum van het Huis.
Ter gelegenheid van datzelfde jubileum noteerde mevrouw Van Witsenburg haar herinneringen.

KONVOKATIE.

Het bestuur van de HISTORISCHE VERENIGING VLAARDINGEN nodigt de leden uit tot het bijwonen van de

ALGEMENE LEDENVERGADERING

te houden op maandag 28 januari 1980 in het Gemeentearchief, Plein Emaus 5 te Vlaardingen. Aanvang 20.00 uur.

AGENDA.

1. Opening door de voorzitter.
2. Ingekomen stukken.
3. Vaststelling jaarverslag secretaresse.
4. Verslag van de kascommissie.
5. Vaststelling van het jaarverslag van de penningmeester en van de begroting 1980.
6. Voorstel van het bestuur om de contributie voor 1980 vast te stellen op 20 gulden per jaar en voor 1981 op 22 gulden en 50 cent per jaar, om de papier-, druk- en portiekostenstijging, onder meer van het Jaarboek, op te kunnen vangen.
7. Bestuursverkiezing.
Reglementair aftredend zijn: Eva Stolk-Timmermans, Johan de Ligt en Matthijs Struijs. Allen zijn herkiesbaar.
8. Instelling van werkcommissies voor lezingen, excursie, interviews en TIJDSCHRIFT.
Het bestuur roept kandidaten op voor deze commissies.
9. Rondvraag.
10. Sluiting.

Hierna een korte film over het Diaconiehuis in de Emmastraat uit 1938.

Verder gelegenheid om onderlinge contacten te verstevigen.

NOTULEN van de Algemene Ledenvergadering, gehouden op 14 mei 1979 in de grote zaal van het gebouw Maassluisdijk 5 te Vlaardingen.

Bij verhindering van de voorzitter leidde bestuurslid Den Draak de vergadering. Het jaarverslag van de secretaresse werd zonder wijzigingen goedgekeurd. De kascommissie, bestaande uit de heren A.J.van Druten en K.Wijnhorst had de kas gecontroleerd en dankte per brief de penningmeester voor zijn accurate werk. Het financieel verslag werd daarna eveneens goedgekeurd. De heer Van Druten was aftredend lid van de kascommissie en werd opgevolgd door de heer A.van den Berg.

Bij de bestuursverkiezing werden de heren Anderson en Weerheim herkozen. De heer Geluk, die zich niet meer herkiesbaar had gesteld werd dank gebracht voor zijn diensten aan de vereniging bewezen, waaronder een aantal jaren voorzitterschap. Het voorstel van het bestuur om de vakature Geluk niet op te vullen, omdat nu weer het reglementaire aantal van 9 bestuursleden was bereikt, werd aangenomen.

In de rondvraag stelde de heer Wijnhorst de vraag of de financiële zorgen rond het Jaarboek, zoals die in het secretariaatsverslag waren vermeld, al waren weggenomen. De voorzitter kon antwoorden dat inderdaad een groot deel van die zorg was weggenomen, maar dat door de stijging van de kosten van het Jaarboek een contributieverhoging wel noodzakelijk zou worden. Op de volgende jaarvergadering zal een beslissing over die verhoging genomen moeten worden.

Hierna werd de besloten ledenvergadering beëindigd, om onmiddellijk daarna als openbare vergadering te worden heropend.

JAARVERSLAG EN OVERZICHT AKTIVITEITEN.

LEDEN EN BESTUUR.

Per 31 december 1978 telde de vereniging 330 leden. Bij de afsluiting van dit verslag, medio december 1979, was dit aantal gestegen tot 404. Hiervan wonen 343 leden in-, en 61 leden buiten Vlaardingen.

Ons Jaarboek blijkt gunstig te werken op het winnen van nieuwe leden.

De in november gestarte nieuwe ledenwerfaktie heeft nog niet zo veel succes gehad, maar dat kan nog komen. De bedoeling van die aktie is overigens dat leden en anderen het lidmaatschap van de vereniging kado geven aan anderen. Elders in dit blad leest u er meer over.

In 1979 bedankten zes leden, waarvan 4 wegens verhuizing naar elders.

Twee bekende leden verloren wij door overlijden: op 19 februari de heer K. Leentfaar, Markgraafaan, en op 20 maart de heer B. Broek, Arnold Hoogvlietstraat.

De Algemene Ledenvergadering werd gehouden op 14 mei 1979. Voor de laatste keer in mei, omdat het bestuur om vereniging-technische redenen heeft besloten het verenigingsjaar gelijk met het kalenderjaar te laten lopen. Hierdoor moet ook de jaarvergadering eerder in het jaar worden gehouden.

Het bestuur bestond vanaf de Jaarvergadering uit: Jan Anderson, voorzitter:

Eva Stolk-Timmermans, secretaresse; Johan de Ligt, penningmeester: Mari den Draak, Theo Poelstra, Aart Pontier, Matthijs Struijs, Jaques Weerheim en Paul Westerdijk, leden.

Het bestuur vergaderde in 1979 vijf maal. Ook dit jaar kwam speciaal de activering van de leden aan de orde. Hierover zullen u op de jaarvergadering voorstellen worden gedaan.

In verband met het nieuwe verenigingsrecht werd de vereniging ingeschreven bij de Kamer van Koophandel. Voor de opzet van de nieuwe Rijksbijdrage regeling Sociaal-Cultureel werk moest een vierjarig beleidsplan worden ingediend. Een commissie uit het bestuur heeft dit plan opgesteld en ter bestemder plaatse gedeponneerd. De voorzitter vertegenwoordigde de vereniging in de gemeentelijke commissie Stads-herstel en de secretaresse deed dat in de Sectie Vorming van de Culturele Raad en in de Subsidie Commissie. Tevens bezocht zij vergaderingen m.b.t. de nieuwe Rijksbijdrage regeling.

Aan de Binnenstadsdag 1979 verleenden enkele bestuursleden medewerking door het leiden van stadswandelingen.

VERZAMELINGEN.

Aan de verzameling werd toegevoegd een geschenk van de heer M.C.M. van Adrichem: 'Honselersdijk in de loop der eeuwen', door M.C.M. van Adrichem, J.Th. Janssen en J.G. de Ridder, Honselersdijk, 1978, en een geschenk van de heer M.A. Struijs:

"Van een huys en erve staande aan de zuydzijde van de Schoolsteeg binnen Vlaardinge", een studie over de geschiedenis van de woningen staande aan de zuidzijde van de Schoolstraat, gemaakt t.g.v. de aanstaande renovatie. Vlaardingen, 1978/1979. Er werd niets uitgeleend en er ging niets verloren.

RESTAURATIEPENNING.

In 1979 werd één restauratiepenning uitgereikt en wel aan de heer De Winter en mevrouw Suiker voor hun woning Emaus 33. De penning werd tijdens de openbare jaarvergadering op 14 mei uitgereikt door wethouder A. Maarleveld.

JAARBOEK.

Het Historisch Jaarboek Vlaardingen 1979 verscheen op 24 september 1979 en werd goed ontvangen. Het boek telt 137 pagina's en omvat de volgende hoofdstukken:

Verslagen: Gemeentelijke Archiefdienst, Historische Vereniging Vlaardingen, Streekmuseum Jan Anderson en Visserijmuseum.

Verder de Kroniek van Vlaardingen 1928 en 1978 door Huig H.de Koning, een drietal artikelen, te weten "Vlaardingen's visserij van 1705 tot 1795" door H.A.H.Boelmans Kranenburg; "Vlaarding's Mannenkoor Orpheus 1904 - 1979", door Ton Stolk: (in verband met het 75 jarig jubileum van "Orpheus" werd van dit artikel een aantal overdrukken in eigen omslag vervaardigd) en "Het vlaardingse bedrijf De Zee-man (1821 - 1979) door Jan P.van de Voort.

Het boek bevat 44 illustraties tussen de tekst.

SAMENWERKING MET ANDERE VERENIGINGEN.

Het was de bedoeling u ook dit jaar een gecombineerd programma-overzicht van de zes samenwerkende historische verenigingen aan te bieden. Helaas heeft de nu organiserende vereniging tot op de afsluiting van dit verslag niets van zich laten horen. Gevreesd moet worden dat ons initiatief, dat toch positief werd gewaardeerd, slechts een kort leven beschoren zal zijn.

AKTIVITEITEN.

De eerste lezing in het verslagjaar werd buiten Vlaardingen gehouden en wel in Maassluis. De avond daar had de intentie de Maassluizers te interesseren voor een eigen historische vereniging of hen op te wekken zich bij onze vereniging aan te sluiten. Dit laatste vooral ook met het oog op de vele oud-Vlaardingers die in Maassluis wonen.

Hoewel de weersomstandigheden uitermate slecht waren (sneeuw en gladheid) was de opkomst erg groot. De ruim 200 belangstellenden konden maar net in de Burgerzaal van het nieuwe stadhuis van Maassluis. Zij luisterden naar de door de heer Ringeling uitgesproken tekst bij de dia's van de ziek geworden heer T.Mastenbroek. Een rondwandeling door oud-Maassluis was het onderwerp. In de pauze was een mini-tentoonstelling met prentbriefkaarten van Maassluis te zien, die door Jan Anderson was opgezet. Dr J.P.van de Voort hield verder een causerie over de Maassluisse visserij, waarna het Visserijmuseum Vlaardingen een film liet zien over een visreis met de Maassluis 4.

Al met al een zeer geslaagde avond.

De heer H.A.H.Boelmans Kranenburg uit Den Haag hield op 20 februari voor ca 40 leden in het Visserijmuseum een lezing over Vlaardingen's visserij van 1750 - 1795. Zijn boeiend betoog over deze nog weinig besproken periode in de visserij werd opgenomen in het Historisch Jaarboek 1979.

De geschiedenis van de Grote Kerk was op 14 maart onderwerp van een dia-lezing door Matthijs A.Struijs. De bedoeling van deze avond was de in 1977 en 1978 gehouden tentoonstelling "Kroniek van een kerk" nog eens rustig aan de hand van dia's te bekijken. Circa 70 leden en belangstellenden bezochten deze goed verzorgde avond, die werd gehouden in de pas verbouwde grote zaal van het Kerkeraadskantoor aan de Maassluissedijk.

"Het Reedershuys" was de volgende pleisterplaats van de vereniging. Met passen en meten konden ruim 30 personen in het documentatiecentrum worden geplaatst. Ton Stolk vertelde over zijn speurtocht naar gegevens over 75 jaar "Orpheus": via bejaardentehuizen, zolders, plakboeken en foto's (en niet te vergeten: het Gemeentearchief), is het toch gelukt die geschiedenis vast te leggen. De bezoekers bekeken

en bewonderden na de voordracht het in het huis opgenomen muziek-museum.

Op 14 mei waren we weer aan de Maassluisdijk. Om half acht opende bestuurslid J.M.den Draak daar de Algemene Ledenvergadering. Voorzitter Anderson was door omstandigheden niet tijdig aanwezig.

Na een half uur werd de vergadering openbaar, waarna wethouder Maarleveld de restauratiepenning uitreikte aan de heer De Winter en mevrouw Suiker voor hun huis Emaus 33. Het verdere deel van deze (warme) avond werd verzorgd door de heer C.Hoek van de Oudheidkundige Dienst van Gemeentewerken Rotterdam. Met grote aandacht volgden ruim 70 mensen het met dia's geïllustreerde betoog over "Vlaardingen als handelsnederzetting in de vroege Middeleeuwen".

De jaarlijkse excursie voerde ons zaterdag 26 mei naar Heenvliet, Geervliet en Abbenbroek. Een goede dertig leden gingen mee met het "eigen vervoer". Bezichtigd werden de kerken te Geervliet en Abbenbroek en de ruïne van het Huis te Heenvliet. Een plezierige, goed georganiseerde dag, waaruit (alweer) bleek dat dicht bij huis nog veel te genieten valt.

Na de zomervakantie werd op de eerste verenigingsavond de eerste twee exemplaren van het Historisch Jaarboek 1979 uitgereikt.

Het ene exemplaar ging naar de heer H.K.van Minnen, één van de verenigingsleden van het eerste uur en het andere naar het pas aangemelde en jongste lid in jaren, de 17 jarige Maarten Don.

Bestuurslid/ Gemeentearchivaris Theo Poelstra hield hierna een lezing over "Geschiedenis en onzin", gevolgd door een korte discussie. De bijeenkomst werd gehouden in de zaal "Het Prikkewater" aan de Parallelweg en werd bezocht door 75 leden.

"Van zeemansjongen tot matroos" was het motto van een vraaggesprek op 22 oktober tussen de heren J.Anderson en J.H.Larooy. De 60 toehoorders in het Visserijmuseum kregen hierdoor een indruk van de werkzaamheden aan boord van een vlaardingse haringlogger.

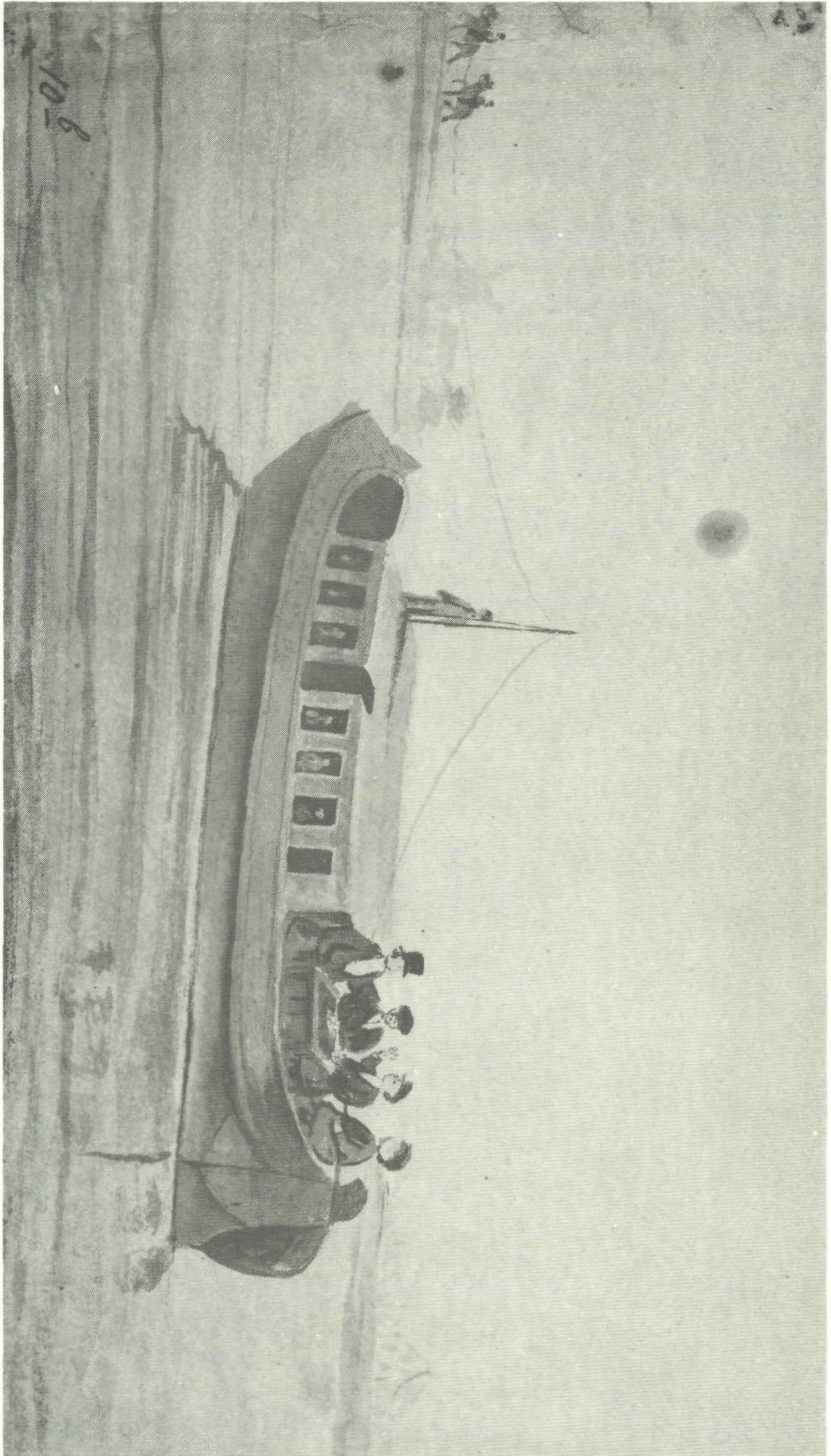
De laatste bijeenkomst in 1979 werd weer gehouden in de zaal aan de Maassluisdijk en werd verzorgd door de heer M.C.M.van Adrichem uit Naaldwijk.

Hoewel de avond was geannonceerd onder de titel "Het Westland en Vlaardingen", werd het toch meer het eerste dan het laatste, maar de ruim 60 aanwezigen genoten toch van de op drie schermen tegelijk geprojecteerde dia's en van de enorme hoeveelheid informatie over de activiteiten van de op historisch gebied werkzame groepen en verenigingen in Het Westland en over de geschiedenis van die streek zelf.

Samenvattend kunnen we zeggen dat het, wat het bezoek aan de lezingen etc. betreft een goed verenigingsjaar is geweest. Zo'n 650 personen hebben we daarmee bereikt, waarvan weliswaar veel dezelfde, maar toch ook, afhankelijk van het onderwerp, steeds andere gezichten. Een verheugend verschijnsel is ook de aanwezigheid steeds van jonge leden en belangstellenden.

Het samenstellen van een zo gevarieerd mogelijk programma is voor het bestuur elk jaar weer een flinke opgave. Als er leden zijn die op dit gebied ideeën of suggesties hebben laten die dan niet aarzelen dit aan het bestuur kenbaar te maken!

Het jaaroverzicht van de penningmeester was bij het ter perse gaan van dit TIJDSCHRIFT nog niet gered. Het zal op de jaarvergadering aan de leden worden uitgereikt.

De trekschuit. Blad 10b uit een serie van 30 getekende en gekleurde prenten betreffende een onbekende gebeurtenis te Vlaardingen. (Gemeentelijke Archiefdienst Vlaardingen).

GEWIJZIGD LEZINGENPROGRAMMA.

Wegens uitlandigheid van de heer A. van den Berg zullen de avonden van 25 februari en 31 maart worden gewisseld, óók wat betreft de plaats van samenkomst.

25 februari, Museum Jan Anderson, Kethelweg 50,
Jan Anderson: "Vlaardingen in de 2e wereldoorlog"

31 maart, zaal Bethelkerk, Burg. Verkadesingel,
A. van den Berg: "Vlaardingen vóór de 2e wereldoorlog".

OVERIG VERENIGINGSNIEUWS.

In november 1979 werd een nieuwe ledenwerfaktie gestart die is gebaseerd op het kado doen van het lidmaatschap van de vereniging. Hiervoor is een aantrekkelijke kaart gemaakt, waarop de namen van de begunstigde en de goede gever vermeld kunnen worden. De begunstigde krijgt voor één jaar het lidmaatschap en heeft in dat jaar recht op het Historisch Jaarboek en op alle andere verenigingsactiviteiten. Voor de kaart betaalt de gever de geldende lidmaatschapsprijs. Om de verrassing van het kado niet voortijdig te openbaren is het mogelijk op de strook die bestemd is voor het secretariaat op te geven tot wanneer de aankoop geheim moet blijven. De secretaresse zal pas na die datum de begunstigde van informatie voorzien.

ALS ALLE LEDEN ÉÉN ZO'N KAART KOPEN EN AAN IEMAND KADO DOEN,
DAN IS DE VERENIGING EN ÉÉN KLAP TWEE KEER ZO GROOT !!

Het Jaarboek en alle andere verenigingsactiviteiten zullen er dan voor moeten zorgen dat die begunstigde ook ná dat jaar lid blijft en dat zal wel lukken dachten wij.

U DOET TOCH MEE ?!

De kaarten zijn verkrijgbaar bij de onderstaande adressen:

Het Reedershuys, Westhavenkade 45
Streekmuseum Jan Anderson, Kethelweg 50
Gemeentearchief, Plein Emaus 5
Boekhandel Pontier, De Loper 16
Boekhuis Den Draak, Veerplein 33

AAN :

WORDT HIERMEDE DOOR :

HET LIDMAATSCHAP VAN DE
HISTORISCHE VERENIGING VLAARDINGEN
AANGEBODEN VOOR DE TIJD VAN 1 JAAR,
INGAANDE OP 1 JANUARI 1980,
MET RECHT OP HET IN DAT JAAR TE VERSCHIJNEN
HISTORISCH JAARBOEK VLAARDINGEN
EN OP DEELNAME AAN ALLE ANDERE AKTIVITEITEN VAN
DE VERENIGING.

HISTORISCHE VERENIGING VLAARDINGEN
Secretariaat : Westhavenkade 45
Telefoon : 010 - 34 72 40

